tatta a küzdelmet. Az erős hit, a kemény kitartás hozta meg most a gyümölcsét.

Az angol kormány *uj aranykorszakot* ígért a választóknak, ötnegyed év előtt, a német fegyverletétel után és az uj aranykorszak helyett csak az élet nehezedett meg egyre inkább 15 hónap óta, még Angliában is, amely pedig legalább gazdaságilag jóval kevesebbet szenvedett, mint a többi „győztes" európai hatalom. Az éles ellentét a hangzatos ígéretek és a keserves valóság között *az egyik*, de csak az egyik oka a munkáspárt rohamos megerősödésének. A *masik* és talán ugyanolyan fontos oka a gyors térfoglalásnak az, hogy *az angol szakszervezeti mozgalom voltaképen csak a háboru befejezése után lépett az öntudatos, következetes és energikus osztályharc mesgyéjére.*

Angolországban indult meg a XVIII. század vége felé *az indusztriális forradalom*, itt bontakozott ki először a nagyipar, itt alakult ki legelőbb az ipari munkásosztály, a szó mai értelmében: hiszen Anglia évtizedekkel megelőzte még a nyugateurópai országokat is az ipari fejlődés során. Természetes tehát, hogy *a szakszervezeti mozgalomnak* Angliában van a legnagyobb multja és ma már több mint egy évszázadra tekint vissza. Azonban a mult század harmincas éveinek *chartista* törekvései után az angol munkásosztály hosszu ideig beérte azzal, hogy *gazdasági eszközökkel harcoljon gazdasági célokért:* és politikailag sokáig nem szervezkedett, még akkor sem, amikor a kiszélesitett választójog már módot adott volna arra, hogy az alsóházban a munkásság képviselői hirdessék a munkásosztály követeléseit. Három évtized előtt vezette át az angol munkásmozgalmat a tiszta gazdasági küzdelem területéről a politikai harc mezejére *John Burns*, aki 1892-ben helyet kapott az alsóházban, mint a munkásosztály képviselője. De éppen a nagy szakszervezetek egy része sokáig idegenkedett a politikai fegyverek használatától és a proletárság soraiban sem tudott nagy lelkesedést szerezni a munkáspárt, amely voltaképen csak *a polgári liberalizmusnak volt a segédcsapata.* Igy azután még az 1910. évi választásokon is csupán *40* kerületben vitte győzelemre *670* közül jelöltjeit a munkáspárt, amely egyébként támogatta *Asquith* kormányát, sőt *Burns* a párt képviseletében helyet foglalt a miniszterek között. Csak a *független munkáspárt, Keir Hardie* és *Philip Snowden* hivei és a *Macdonald* vezetése alatt a munkáspártból kivált szocialisták helyezkedtek az osztályharc alapjára.

Burns a hadüzenet napjaiban lemondott miniszteri tárcájáról és tiltakozott a háboru meginditása ellen. De az angol szakszervezeti mozgalom vezére, *Henderson* elfogadta a miniszterséget és egy ideig helyet foglalt az *öttagu hadikabinetben* is. Csak 1917 második felében vált ki a kormányból Henderson, de *Barnes, Clynes* és a munkáspárt néhány más tagja nem mondtak le miniszteri tárcájukról. 1917 végén a munkáspárt kongresszusa végül *állást foglalt a háboru meghosszabbitása ellen, fölbontotta a fegyverbarátságot a liberális párttal és revideálta programját,* amely most már *gyakorlati részében* alig tért el a szocialista törekvésektől.

Barnes és társai kiléptek a pártból és Barnes elfoglalta Henderson helyét a hadikabinetben: de a munkáspárt 1918-tól fogva *egyre nyomatékosabban érvényesitette a proletárság nézőpontjait a kormány háborus politikájával és belpolitikai törekvéseivel szemben.*

Az 1918 decemberében lejátszódott választások csak 25 uj kerületet adtak a munkáspártnak: de a teljes szakitás a polgári pártokkal és a munkásosztály követeléseinek egyre keményebb képviselete csakhamar meghozta eredményét, a pótválasztásoknál aratott győzelmekben. Lloyd George kormányát sorjában cserbenhagyták azok az angol munkásvezérek is, akik eleinte nem helyeselték a szakitást. Előbb *Barnes* mondott le, azután *Clynes*, a gépészek szakszervezetének vezetője, aki egy ideig Anglia egyik delegátusa volt a párisi békekonferencián és végül *Roberts*, a közélelmezési miniszter. Ma már nincsen olyan tagja az angol kormánynak, aki a munkásmozgalomban nőtt nagyra; a *munkáspárt egész vezérkara, a munkásosztály egész tábora egységesen küzd az alsóház többségének megszerzéséért és ma már eljutott a győzelem küszöbéig.*

Még egy oka van annak, hogy az 1918 decemberében szenvedett kudarc után olyan hirtelen a munkáspárt javára billent a mérleg. A háboru végefelé elfogadott uj választási törvény *6 millió nőre* is kiterjesztette a szavazójogot és ötnegyed év előtt *a női választók nagy része* még hitelt adott *az imperialista jelszavaknak.* De azóta a munkáspárt erélyesen organizálja a nőválasztókat és az elmult hónapok folyamán nem egy pótválasztáson éppen a női szavazatok hozták meg a döntést a munkáspárt javára. Az angol munkáspárt gyors és föltartóztathatatlan lépésekkel halad *céljainak parlamentáris érvényesitése felé* és egész Nyugat-Európa sorsa nagyot fog fordulni abban a ma már közeli órában, amikor a munkáskormány veszi át Anglia ügyeinek intézését, a választók többségének meggyőzése után, a választók többségének akaratából.

Kormányzóválasztás.

Horthy fővezért 131 szavazattal kormányzóvá választották.

*

A nemzetgyülés hétfői ülése. — Ki lesz az uj miniszterelnök? — Az uj kormány megalakitásának kérdése. — Törvény a kormányzóválasztásról.

A nemzetgyülés hétfői ülése Horthy Miklós fővezér személyében megválasztotta az ország kormányzóját s ezzel a ténnyel *ideiglenes államfőt* adott az országnak. A nemzetgyülésnek erre az ünnepi aktusára nagyszámu ünneplő közönség töltötte meg az ülésterem karzatait, amelyeken a külföldi katonai missziók, követségek és konzulátusok képviselői is megjelentek. Nagyszámu kiváncsi gyült egybe az Országház-terén is, ahol egyébként diszruhás rendőrcsapatok és tiszti őrjáratok ügyeltek a rendre.

Rakovszky István elnök ½11 órakor nyitotta meg a nemzetgyülés ülését és a mult ülés jegyzőkönyvének hitelesitése után bejelentette, hogy napirend szerint az ország kormányzójának titkos szavazással való megválasztása következik. Mintegy tiz percig tartott a szavazás, ezután a szavazatok összeszámlálása következett. A szavazatok összeszámolása után Rakovszky elnök kihirdette az eredményt, amely szerint a leadott 141 szavazat közül *131 szavazat Horthy Miklós fővezérre esett.* (A képviselők fölállanak és percekig tapsolnak és éljeneznek.) Gróf Apponyi Albertre esett *7 szavazat*, egy szavazólap üres volt és két szavazat megoszlott. Ennek alapján, mondotta az elnök,

Horthy Miklóst Magyarország kormányzójának jelentem ki.

Ezután azt javasolta, hogy a nemzetgyülés küldjön ki bizottságot, hogy a megválasztott kormányzót a törvényes eskü letételére fölkérje. A bizottság elnökévé Prohászka Ottokárt, tagjaivá pedig Gyömörey György, Patacsi Dénes, Szijj György és Ugron Gábor képviselőket ajánlotta az elnök. A Ház ehhez hozzájárult. Ekkor az elnök fölkérte a bizottságot, hogy a kormányzót hivják meg az ülésre. Majd fölhivta azokat a bizottsági tagokat, akik esküjüket még nem tették le, hogy a házszabályokban előirt esküt tegyék le. Miután ez megtörtént, az elnök fölfüggesztette az ülést.

Mintegy negyedőra multva a kormányzó a bizottság kiséretében megjelent a Ház elnöki fogadótermében, ahol a kormány tagjaival rövid tanácskozást folytatott. Itt *Huszár* miniszterelnök üdvözölte a kormányzót, aki rövid beszédben mondott köszönetet. Közben Rakovszky elnök ujból megnyitotta az ülést.

— Az ülést megnyitom, — mondotta. — A kormányzó ur le fogja tenni az esküt.

Pár perc multán a folyosóról éljenzés hangzott be. Horthy kormányzó jött a folyosón végig, majd a háznagy vezetésével bevonult az ülésterembe. A nemzetgyülés tagjai és a karzatok közönsége fölállt, tapsolva és éljenezve fogadta a kormányzót, aki tengernagyi diszruhában az ülésterem közepén az elnöki emelvénnyel szembefordulva állott meg.

— Kormányzó ur! — szólt az elnök. — Magyarország nemzetgyülése Magyarország kormányzójává választotta meg. Kérdezem, el méltóztatik-e fogadni Magyarország kormányzói tisztét?

A kormányzó igy válaszolt:

— Magyarország kormányzói tisztét elfogadom.

A képviselők hangos éljenzésben törtek ki, majd az elnök az éljenzés végeztével igy szólott:

— Ez alkalomból a magyar nemzetgyülés legszivélyesebb üdvözletét tolmácsolom kormányzó urnak és fölkérem, hogy az esküt letenni méltóztassék.

A jegyző az előadói székből olvasta az eskümintát, amelynek szövegét a kormányzó esküre emelt kézzel mondatonként hangosan utána mondta.

Rakovszky elnök: Az eskü letétetett.

A képviselők ekkor ismét percekig tartó éljenzésben törtek ki, majd fölhangzott a Himnusz. A Himnusz eléneklése után Horthy Miklós kormányzó meghajolt az ülésterem előtt és kiment a teremből az egész Ház éljenzése közben.

Ekkor az elnök az ülést öt percre fölfüggesztette, majd szünet után

Huszár Károly miniszterelnök bejelentette a kormány lemondását.

— Az ideiglenes kormány, mondotta, hivatását betöltötte. Van szerencsém a nemzetgyülésnek bejelenteni, hogy ezentul egyetlenegy aktus van még hátra, amit el kell végeznünk: az imént lefolyt kormányzóválasztás törvénybe iktatása. Van szerencsém erre vonatkozóan beterjeszteni a törvényjavaslatot, kérem sürgős tárgyalás végett a közjogi bizottsághoz utasitani. Egyuttal van szerencsém bejelenteni, hogy *a miniszertanács elhatározta a kormány lemondását.* A kormányzó az ügyek vitelével megbizta a kormányt. *Mindaddig hivatalunkban fogunk maradni, amig a politikai válság meg nem oldódik* és a felelős kormány be nem mutatkozik.

A miniszterelnök fölszólalása után a Ház kimondotta, hogy a miniszterelnök által beterjesztett javaslatot sürgős letárgyalás és jelentéstétel végett a közjogi bizottsághoz utasitja.

A kormányzó megválasztásáról szóló törvényjavaslat

a következő:

A nemzetgyülés méltányolván azokat a nagy érdemeket, amelyeket nagybányai Horthy Miklós ur, volt cs. és kir. altengernagy, a magyar nemzeti hadsereg fővezére, a II. osztályu katonai érdemkeresztt tulajdonosa, a Lipót-rend és a III. osztályu vaskoronarend lovagja, a III. osztályu katonai érdemkereszt, a bronz katonai érdemérem, a Károly-csapatkereszt és a sebesülési érem tulajdonosa, a háboru nehéz küzdelmei között, a haza védelmében, majd a nemzeti hadsereg megszervezésével a belső rend és biztonság helyreállitásában és föntartásában és igy a pusztulás és végenyészet szélére jutott ország megmentésében szerzett s áthatva attól a bizalomtól, hogy a nemzetet sulyos megpróbáltatások között a nemzetgyüléssel egyetértésben az alkotmányosság ösvényén megerősödés, fejlődés felé fogja vezetni, őt titkos szavazással 141 szavazatból 131 szavazattal Magyarország kormányzójává választotta s miután Horthy Miklós ur a kormányzói esküt a nemzetgyülés ünnepélyes ülésében 1920. évi március hó 1. napján letette, a nemzetgyülés őt a kormányzói tisztbe beiktatta. Ennélfogva a nemzetgyülés a következőképen határozott:

1. §. A nemzetgyülés nagybányai Horthy Miklós urnak Magyarország kormányzójává történt megválasztását ezennel törvénybe iktatja.

2. §. A nemzetgyülés a főméltóságu kormányzó ur részére évi 3 millió korona díszteledjat állapit meg.

3. §. Ez a törvény kihirdetésének napján azonnal életbe lép.

A jegyzőkönyv fölolvasása után az *elnök* az ülést berekesztette. — A nemzetgyülés közjogi bizottsága hétfő délutáni ülésén a törvényjavaslatot elfogadta, a nemzetgyülés pedig kedden délelőtt tárgyalja.

Az uj kormány megalakitásának kérdése.

A kormányzó megválasztásával időszerűvé lett annak a régen tárgyalt kérdésnek a megoldása, hogy kikből álljon a kormány, amelyet most már a kormányzó fog kinevezni.

A két többségi párt nem tudott sem a miniszterelnöki állást, sem pedig a különböző tárcákat illetően megegyezni. Még a számarány kérdését sem tartják tisztázottnak. A keresztény nemzeti egyesülés pártjában utalnak arra, hogy a kisgazdapártból legutóbb történt kiválással ez a párt kisebbséggé lett. A többség kérdésének ez az elintézetlen mivolta hozta fölszinre azt a kombinációt, hogy pártonkivüli politikust, például vagy gróf Teleki Pált, vagy Ráday Gedeont, vagy pedig gróf Andrássy Gyulát teszik meg miniszterelnöknek. Ugy látszik azonban, hogy ezt a kombinációt egyik párt sem fogadja el.

A keresztény nemzeti egyesülés pártja azt kívánja, hogy Haller István legyen a miniszterelnök. Az egyes miniszteri tárcákra vonatkozóan ez a párt nem foglal állást, hanem a dezignálandó miniszterelnökkel való tárgyalásokra bizza ennek eldöntését.

A kisgazdapárt viszont a miniszterelnök személyének kérdésére nem fektet nagy sulyt. Rubinek Gyulát tartják ugyan az egyetlen számbavehető jelöltnek, de az, amihez főképen ragaszkodnak, az a követelésük, hogy hat miniszteri tárca jusson nekik és pedig a belügyi tárca, amelyet Meskó Zoltánnal akarnak betölteni, a földmivelésügyi, amely megmaradna Rubinek Gyulának, a közélelmezési nagyatádi Szabó Istvánnal, a kisgazdaminiszterség sokorópátkai Szabó Istvánnal és a pénzügyminiszterség báró Korányival az élén. Ugyancsak maguknak kivánják az igazságügyi tárcát. Erre két jelöltjük van és pedig Ferdinándy Gyula és Kovács J. István. A párt államtitkárjelöltjei a következők: kultuszállamtitkár Kovács J. István, amennyiben nem lehetne igazságügyminiszter, vagy Buday Barna, népjóléti államtitkár Barla-Szabó József, igazságügyi államtitkár Wagner Károly, kereskedelemügyi államtitkár Reök Iván. Államtitkári állásokra jelölik még iklódi Szabó Jánost, Ruppert Rezsőt és Schandl Károlyt.

A fölszabaduló Tiszántul.

*

A nemzeti hadsereg előrevonulása.

A „Magyar Távirati Iroda" jelenti: A magyar nemzeti hadsereg csapatrészei február hó 28-án *Kunhegyest és Etyeket* szállották meg. Miután a román csapatok a Karcag—Kőröstorkolat-vonaltól csak március 2-án vonulnak vissza, saját csapataink előnyomulása ezen napig szünetel.

Lezárták a Tisza-vonalat.

Remélhetünk élelmiszert a fölszabadult vidékről?

A nemzeti hadseregnek a fölszabadult területekre való bevonulásával egyidejüen intézkedések történtek a menekültek visszatelepitése és az esetleges élelmiszerfölöslegek elosztása tekintetében.

Lippich István polgári kormánybiztos intézkedik ezek dolgában. Első intézkedése volt, hogy *lezáratta az egész Tisza-vonalat.* A Tiszán csak engedéllyel lehet átjutni. Az ellenőrzés kijátszását megakadályozandó, minden csónakot összeszedetett. A Tiszán csak a Szolnoknál kijelölt két ponton kelhetnek át azok, akik erre engedélyt kapnak. Át lehet kelni a pontonhidon, amelyet a fölrobbantott vashid mellett vertek, a másik átkelés pedig a tiszai vasuti hidon történik.

Az élelmiszerkivitelt és a visszatelepitést csupán a kormány intézheti. Ami az élelmiszerkészleteket illeti, Lippich István kormánybiztos a következőket jelentette ki „Az Est" munkatársa előtt:

— Én magam már bejártam a tiszamenti községeket. *Sok jót nem mondhatok.* Jószág tekintetében csak a legminimálisabb készletek állanak a lakosság rendelkezésére. *Tavaszi vetőmag egyáltalán nincs* és ebből a szempontból, *ha gyors segitség nem érkezik, katasztrófától lehet tartani.* Az igavonó jószág huszonöt százaléka maradt meg, baromfi és sertés egyáltalában nincs. *Erről a vidékről a főváros semmiféle élelmiszert nem remélhet.*

Lehár hadosztályparancsnok szerint van élelmiszerkészlet.

Szolnokról táviratozzák: Báró Lehár czredes, hadosztályparancsnok egy ujságiró előtt a Tiszántul kiüritéséről a következőkben nyilatkozott:

— A Tiszántul kiüritése teljes rendben folyik. A kiüritésre vonatkozó megállapodásokat az ántanttal egyetértésben pontosan betartjuk. *Hadiparancsban utasitottam a tisztikart, hogy mindenféle atrocitástól, erőszakosságtól és vallási üldözéstől tartózkodjék. Ezért minden egyes tiszt rangjával felelős.* A Tiszántul *nagy élelmiszerkészletek* vannak, amelyeknek lefoglalására mindent megtettünk. A polgári lakosság fogja ez élelmiszerkészleteket megkapni. A szolnoki hidat a polgári forgalom elől elzártuk és a Tiszán minden csónakot föltartóztatunk, hogy az aradi árdrágitók üzelmeit lehetetlenné tegyük. *Azok a hirek, mintha a románok kivonulását pogrom követné, minden alapot nélkülöző hazugságok.*

A franciák kivonulása Szegedről.

De Tournadre tábornok bucsuja.

A francia csapatok De Tournadre tábornok, a megszálló francia csapatok parancsnokának intézkedésére hétfőn délelőtt vonultak ki Szegedről. A francia tábornok ebből az alkalomból hirdetményt tett közé, amelyben elbucsuzik Szeged város hatóságaitól és lakosságától és amely befejező részében a következőket mondja:

Amidőn elhagyom a várost, amelyhez ragaszkodtam éppen Magyarország érdekében, kivánom, hogy a franciák távozása ne szolgáltasson alkalmat erőszakosságokra. *A magyar hatóságok, amelyek felelősek Európa és a történelem előtt Magyarország méltóságáért* és amelyeknek igazságérzetét és mérsékletes szellemét volt módomban megbecsülni, *bizonyára elejét fogják tudni venni néhány exaltált egyén bünös üzelmeinek,* akik — anélkül, hogy használnának — hazájuk jó hirnevét kompromittálják. Őszintén szerencsét kivánok Magyarország talpraállításához. Ez az ország még tulszerencsétlen, semhogy hidegvérrel gondolkozhatnék, de majdan rá fog jönni arra, hogy *mik voltak az elhibázott kezdőlépések* és meg fogja szivlelni a nagy Deák Ferencnek Ferenc Józsefhez intézett szavait: *Nem háboruskodásban, hanem alattvalóinak békés egyesülésében és megelégedettségében rejlik egy ország boldogulása.*

A népszövetség megvizsgáltatja az oroszországi helyzetet.

*

Lengyelország követelései. — A francia sajtó nyugtalankodik.

A „Deutsche Allgemeine Zeitung"-nak táviratozzák Baselből: A népszövetség bizottságának, amelyet a legfelsőbb tanács nemrégen nevezett ki és amelynek az oroszországi helyzetet kell megvizsgálnia, párisi jelentés szerint ötven tagja lesz. A bizottságba *munkásokat,* munkáltatókat, továbbá pénzügyi, politikai és gazdasági szakembereket választanak be. („M. T. I.")

A lengyel parlament külügyi bizottsága ülést tartott, amelyen a *Szovjetoroszországgal való béketárgyalás* irányvonalairól tanácskozott. Az ülésről szóló tudósitás ezt mondja: Lengyelország *visszautasitja* a békeajánlatot, követeli a végrehajtott fölosztás érvénytelenitését és az ellene elkövetett történelmi igazságtalanság jóvátevését. Követeli továbbá, hogy *biztositékot adjanak Oroszország és Lengyelország békés baráti viszonyára nézve.* A lengyel köztársaság *népszavazást* követel a lengyel közigazgatási területen tul eső vidékeken, amelyek 1772 előtt Lengyelországhoz tartoztak. Az uj államok érdekében követeli Lengyelország, hogy a Lengyelország és a tanácskormány között esetleg megállapitandó föltételeket az *egész orosz nép képviselői erősitsék meg.* („M. T. I.")

A lengyel dieta legutóbbi ülésén izgalmas vitát támasztott a szocialistáknak az az inditványa, hogy *a bolsevistákkal kössenek békét.* Nagy föltünést keltett a külügyminiszternek az a bejelentése, hogy Finnország és Litvánia *megbizottakat küldenek Varsóba,* hogy közösen állapitsák meg a békeföltételeket. A szocialisták inditványának sürgős napirendre tüzéséről beadott javaslatot elvetették.

Genfből táviratozzák: A francia sajtót *nagyon nyugtalanitja* az ántantnak Oroszországgal szemben követett politikája és egyértelmüen megtámadja Angliát. Pertinax ezt irja az „Echo de Paris" február 26-iki számában: Lloyd George *meg lehet elégedve,* hiszen egy esztendő óta fáradozott azon, hogy a szövetségesekre *ráerőszakolja* ezt a politikát. Most mindazok az orosz elemek, amelyek még ellenálltak a szovjeturalomnak, *Németországhoz fognak húzódni.* Gauvain azt irja a „Journal des Débats"-ban: A rémuralom megteremtőit nem távolitják el, csak a kezüket kell megmosniok, mert Lloyd George nagyon sokat ad a tisztaságra. A fegyverekkel való nyilt hadiállapotot *fölváltották földalatti aknakarcok.* Franciaországnak meg kell erősitenie belső frontját a bolsevikok manőverével szemben. A „Temps" azt irja, hogy Lloyd George nem magyarázta meg politikájának inditó okait, valószinüen egyáltalán nincs magyarázni valója. A szövetségesek politikájának sohasem volt horizontja. („M. T. I.")

A párisi „Temps" szerint Párisban még semmiféle szikratáviratot nem kaptak Moszkvából, amely megerősitené azt a hirt, hogy a szovjetkormány *békeajánlatot tesz* valamennyi szövetségesnek. („M. T. I.")

Bukarestből jelentik: A román kormány megengedte, hogy az a rengeteg hajléktalan, aki *Déloroszországból a bolsevisták elől menekült el, átléphesse a román határt.* A menekülteket Besszarábia különböző helységeiben fogják elhelyezni. Ugyanakkor a kormány intézkedett, hogy *megakadályozza* a menekültek beengedésével együtt járó rubelbeözönlés káros gazdasági következményeit. („M. T. I.")

A francia szocialista párt kongresszusa.

*

A kongresszus a békeszerződések ellen. A külföldi képviselőket nem engedik Strassburgba.

Párisból táviratozzák: A *Populaire* megállapitja, hogy Poincaré kinevezése a jóvátételi bizottság elnökévé, *fokozni alkalmas a nemzetközi feszültséget.* A lap kifejti, hogy Poincaré, Millerand, Barrés, Barthou, a rojalisták, a háborus párt és a Rajnabalpart annexiójának hivei ezzel valósággal *ujabb offenzivába kezdtek.* Franciaország szocialista pártja, amelynek országos kongresszusa Strassburgban összeül, meg kell, hogy mutassa, hogy *ezen az uton tovább haladni nem lehet.* A párt erélyesen állást fog foglalni *a nacionalizmus és imperializmus ellen.*

A „Berliner Tageblatt"-nak jelentik Strassburgból: A strassburgi szocialista kongresszus *határozati javaslatot fogadott el a versaillesi erőszakos béke ellen, amely ujabb csiráját rejti magában a világháborunak és örökössé teszi a gyülöletet.* A francia delegátusok többsége a versaillesi és a st.-germaini békeszerződések azonnali érvénytelenitése és a népek internacionálejának összehivása mellett foglalt állást. („M. T. I.")

Az „Echo de Paris" strassburgi sürgönyt közöl, amely az ottani szocialista kongresszusról számol be. Az ülésben Longuet fölolvasta a krisztiániai bolsevista irodának egy sürgönyét, amely Leninnek egy ujságcikkét tartalmazta. Az orosz bolsevisták vezetője ebben a cikkében természetesen a proletárdiktatura mellett tör lándzsát. A sürgöny fölolvasása a kongresszuson kinos hatást keltett. Weil György, aki a német Reichstagban Metz városát képviselte szocialista programmal, de a háboru alatt a francia hadseregben küzdött, kijelentette, hogy ha a franciák elfogadták volna Lenin elveit a brest-litovski béke idején, akkor Vilmos császár ma Reimsban Franciaország királyává koronáztatta volna magát és a francia szocialisták alig ülhetnének Strassburgban. A délutáni ülésen Longuet expozét tartott, amelyben beszámolt arról, hogy az ő pártja sem akar csatlakozni a III. Internacionáléhoz. Sem az angol szocialisták, sem az osztrákok, sem a svédek, sem a hollandok *nem fogadják el Lenin elveit.* Kivel akarnának tehát Internacionálét csinálni? A kongresszus vezetősége azután szükebbkörü tanácskozásra gyült össze. („M. T. I.")

Genfből táviratozzák: A berni francia követség *megtagadta* a láttamozást *Graber nemzeti tanácsos,* szociáldemokrata képviselőnek, aki a strassburgi szocialista konferenciára akart utazni. A „Paix" értesülése szerint a francia határrendőrség Boulogneban *föltartóztatta a strassburgi konferenciára utazó angol delegátusokat és irataikat is elvette tőlük.* („M. T. I.")

A „l'Echo de Paris" strassburgi tudósitója a következőket irja a kongresszus külső képéről és üléseiről:

Azok a hideg, csupasz és komor termek, amelyekben a nagyvárosi munkásegyesületek szokták üléseiket tartani, kevéssé hasonlitanak a strassburgi Palais des Fétes fényes termeihez, amelyben a francia szocialista párt a Parti unifié idei országos kongresszusát tartja. A leggyönyörübb termek egyike ez rózsaszinmárvány oszlopzatával, ragyogó kristályluszterei vel, gyönyörü faragványaival és a szépmüvészeteket ábrázoló mennyezetfestményeivel.

A teremben, ahol a háboru előtt a strassburgi dalárdák és zenekarok rendezték hangversenyeiket és amely most az ülésterem, délszaki növények és vörös lobogók között Jaurès képe van elhelyezve.

A megnyitás reggelén különben a Palais des Fétes nem vesztette el teljesen koncertterem jellegét, mert a kongresszust az Arbeiterbund dalárdája a munkáshimnusz eléneklésével nyitja meg. A kongresszus első ülésének elnöke egy elszászi szocialista, Heytsch tanácsos, a Landtag volt képviselője.

Körülbelül 300 küldött van jelen, akik 4500 mandátumot képviselnek.

Az első ülések szónokai közül nagyobb érdeklődést váltanak ki Loriot, a baloldali szocialisták vezére, aki azonban eme első fölszólalása alkalmával csak mint a szocialista párt pénztárosa teszi meg jelentését. Azután sorra jönnek a brit Labour Party részéről George Dear, azután a belgák, svédek, hollandok képviselői, végül ismét két angol küldött az Independent Labour Party képviseletében. R. Walnead, aki agitációja miatt már több izben börtönt szenvedett és Snowden asszony, akit szintén a Labour Party küldött. Snowden asszony hevesen kikel a mai rend ellen és a legerőteljesebb